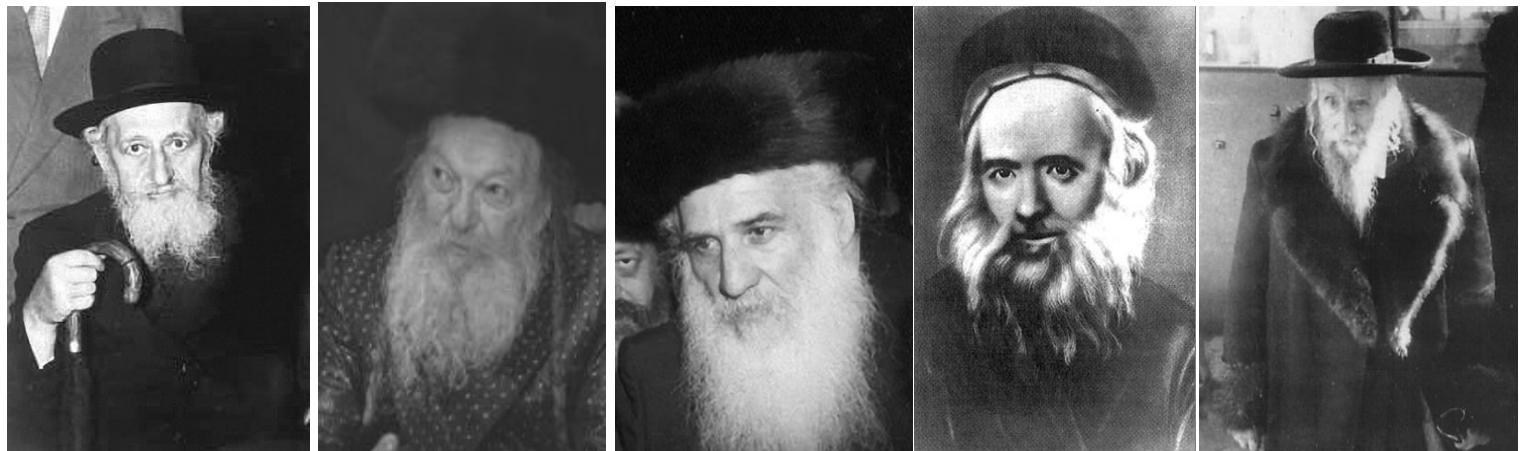

פָנִים הַצְדִיקִים

לעדים, ברכות מזל טוב והודעות - שלחו ל: HB0548410475@gmail.com | 054-8410475

24

**חייטב השידורים
מגדולי הרבניים**

ללא פרסום.
ללא חדשות.
ללא פוליטיקה.

האזינו לשידור החוץ | 03-3782000 | בAPPLICATION | www.radio2000.co.il

במייל: HB0548410475@gmail.com | דוא"ל: 054-8410475

2000

הרב אריה ליב משפטול הידוע כ"הסבא משפטול" זצ"ל. נולד בבר ראשון של חנוכה ה'תפ"ה (1724) בעירה שפולה הסמוכה לאומן. אביו שנים רבות היה חשור בנים, ומוספר שהבעש"ט עוד ביום, שלא הגיעו עבד למחיתו בכריית טיט וחימר ומכירתו בכפרים. לאחר שהסתסן נחלש, הגיע הבעש"ט לבתו ור' ברוך נתן לו סוס אחר, כדי שיוכל להתרпрос. בחוץ הלילה ראה ר' ברוך או ר' וחוש שמדובר בשရיפה. בהגיעו למקום ראה את הבעש"ט בחברת אדם גבויה, זהה והוא התעלף. לאחר שעוררו, הגיעו אליו ר' יהודה ליאו, המהרא"ל מפראג, ונשメתו תגיא בתינוק שיוולד להם. בעת הברית הגיע הבעש"ט ובירך את הרך הנולד, שיזכה להיות כאברהם אביהם ונתן לו את הכינוי 'סבא'.

כבר מילדותו שקד ימים ולילות על לימוד התורה. בהיותו בן שמונה היו שגורים בפיו חמישה חומשי תורה, נבאים וכותבים וכן שישה סדרי משנה. כשאביו היה בן ששים נפטרה אישתו, והוא נפל מכל עשרו הגadol והפר לעני מרוד, והוא שלח אותו לר' פנחס שפירא מקורי. לאחר נישואיו שב כמנהנה שנים בבית חותנו במידוזבקה. כאשר הגיע לבעש"ט הקדוש יחד עם רבו (ר' פנחס שפירא מקורי) הלה הורה, כי על מנת להשיג שלימות לתיקונו עליו לעזון גלות במשר שבע שנים! לאחר שהתיישב בשפולה, אף חסידים נהרו אליו ורביהם פנו אליו ונשענו. בעל רוח-הקודש. גאון בנגלה ובנסטר. ראה את אליהו הנביא. סיפורו הצלת רבי נקשרו לשמו. נפטר בו' בתשרי ה'תקע"ב (1811).

חי-C-87 שנים.

אבינו: ר' ברוך גראונדי. **אימנו:** מרת רחל. **ашתו:** מרת פסיה מירל (בת השו"ב ממדבידובקה). **מרבותינו:** ר' דב בער (המגיד מזריטש). רבינו היה מתלמידיו המובהקים), ר' פנחס שפירא מקורי. **מספרינו:** •**תפארת מהרא"ל**- מכיל תולדות חייו וסיפורים אודוטוי.

ל פנוי שרביבינו התפרנס כמנהיג וצדיק ובעל מופת, הוא ערך גלות, ונدد במשך שנים רבות על פני עיר רוסיה וכפريا. כשהיה מגיע למקומות, הוא היה נכנס למקומות הקדש שיועד להכנסת האורחים המקומיות. במקומות זה מצאו הנודדים קורת גג מעל בראשם, ואנשי הקהילה דאגו למזונותיהם. לקרהת שבת הי בעלי הבתים מחלקים את האורחים ביניהם, והזמינים אותם לשועוד על שולחנם בשבת קודש.

פעם אחת כאשר הגיע מקייב שבאוקראינה, מצא שם קהילה של יהודים יראי שמיים, אבל מלבד להתפלל ולומר תהילים, הם לא ידעו כלום, ומשום כך היה האדם החשוב ביותר בעירה, דווקא המשמש של בית הכנסת, כיוון שהוא שימש כבעל קורא בתורה, וגם התוקע בראש השנה וכו'. לאחר שהגבאים התנו תנאי,ימי שהציג את עצמו לתקיד שמי שידי' לקרוא בתורה ולתקוע בשופר, אלה היו שני דברים, יהודוי העירה פחודו ורעדו מפניהם ביותר, פרשת התוכחה, שבה קוראים בתורה פעמיים בשנה, והתקיעות בשופר בראש השנה ואחריו נעלעה של יום כיפור, ואיש מהם לא היה מוכן לחתת את התקפידים הללו על עצמו. لكن היו מעמידים תנאי, כאשר שכרו שם, שהיה הוא שיקרה בתורה וגם עלה לתורה לפרשת התוכחה, וגם יתקע בשופר, מתי שצרכ'.

באוטו הזמן המשיך הילך לעולם, והם חיפשו שמש. הגבאים שאלו את ר' אריה ליב, אם הוא יודע לקחאות בתורה ולתקוע בשופר, ואם יהיה מוכן לקבל על עצמו את תפקיד המשמש והוא השיב בחוויה במספר תנאים. אחד מתנאיו היה, שיחממו את המקווה פעמיים בשבוע בנוסף לערוב שבת. בשבועות הראשוניים קיבל הילך את התנאי ומילא אחר ההוראות שקיבל, אלols במשך הזמן התברר לו, כי בשבוע השני איש אינו מבקר במקווה זולת השמש, שנוגה היה לטבול כל יום אחרי חצות הלילה, התמלא הילך כעס, היטקן, מי שמע דבר זהה לחםם את המקווה רק בשביל המשם? מה פתאום הוא צריך ללקת למקווה כל יום ולא מסתפק רק ביום שיש לי לבוד שבת?

הילך עשה דין לעצמו, לא זו בלבד שהפסיק לחמם את מימי המקווה במשך השבוע, אלא אפילו נעל את הדלת. הוא לא ידע כי אצל חסידים נהוג לטבול במקווה בכל יום. רבינו דבר עימיו וממש התהנן לו, שיתן לו לפחות את המפתח, והוא אפילו הצעה את העתקש ובשם אופן לא היה מוכן לסגת מעמדתו.

בראות רבינו קר, פנה אליו ו אמר, שאם יתן לו תקיעת כף שלא תספור לאף אחד, הוא יגלה לו סוד גדול. בתנאי שיפתח לו את המקווה. ורבינו אמר, שיש בכוחו להענישו על היחס שלו, אלא במקומות הזהות לו טובה גדולה מאוד. בת הילך התעוררה בזמן מלחלה לפני שנים אחדות ורבינו אמר, שאם יקבל את המפתח, יתפלל עבורה והוא יפרק את עיניה.

למחרת בוקר פרצה מהומה רבתי בביתו של הילך, הבית הבכורה התעוררה בהתרגשות גדולה, ובקובלי קולות היא קראה לאביה ואימה וצעקה בשמהה: "אני רואה!". מיד באו כל השכנים לחזות בפלא הגדול, והילך שמר את מוצאי פיו ולא סיפר בזכות מי. רק כעבור שנה, כאשר הילך חלה במחלת קשה, וחש כי יمو ספורים, הוא שלח לקרוא לגבאים, ובנשימתו האחורה גילה להם את הסוד של בתו, הוא ביקש מהם לספר בעירה, כי המשם הוא איש קדוש וצדיק נסתר, שכולם ידעו איך להתנגן אליו בדרך ארץ.

המשמעות על אודות רבינו בעל המופת פשוטה בכל הסביבה הקדומה והרחוקה, מכל המקומות החלו אנשים לבוא לעירה כדי לשטוות את צורותיהם ובווייתיהם, ולבקשו שיתפלו עבורים, לבריאות, פרנסה, ילדים וכו'. אולם רבינו עדין לא היה מוכן לקבל על עצמו להתגלו ולהיות רבי מכיוון שעדיין לא השלים את מסכת הгалות שהשיטה על עצמו, והוא הודיע איפוא לגבאים, כי עליו לעזוב את העירה ולהחדש את נדודי, הוא אכן יצא לדרכ' והמשיך לנوع ולנדוד במשך שנים רצופות, לאחר מכן הוא קיבל על עצמו את הרובנות של העיר שפטול.

הרב יצחק זאב הלוי סולובייצ'יק זצ"ל הידוע בשם הגראי"ז והרב מבריסק זצ"ל: נולד בוולוז'ין בשנת ה'תרמ"ז (1886). כבר בגיל צעיר נודע כ舅舅ו. בגיל ששה-עשרה כבר ידע בעל-פה ש"ס עם רשי". גאון אידיר. בעל סבירה ישירה. מונה לרבה של בריסק לאחר פטירת אביו בשנת ה'תרע"ח (1918). הצליח להימלט מאירופה ובשנת ה'תש"א (1941) עלה לירושלים ויסד בה את ישיבת בריסק החדשה. אשתו ושלושה ילדים נרכחו בשואה, לאחר שלא הצליחו להימלט מגטו בריסק. מנהיג הציבור החדרי-ליטאי. החמיר בשמרת המצוות. בשנותיו האחרונות סבל ממחלה ריאות קשה ושאה לשמה קר פעמים רבים בשוו"ץ, עקב האויר הצח שיש שם. נפטר ב-ט' תשרי ה'תש"כ (1959). ח"כ-73 שנים. ציונו בירושלים.

אביו: ר' חיים (ראש ישיבת וולוז'ין). **רבוותיו:** אביי, ר' חיים מבריסק. **תלמידיו:** ר' אלעזר מנחם מן שך, ר' משה שמואל שפירא (ראש ישיבת באיר יעקב), ר' משה שטרננברג (ראב"ד העדה החדרית), ר' אברהם לנדא (האדמו"ר מסטריקוב), ר' מרדכי אפל, ר' חיים יעקוב גולדוינט, ר' אליקים שלזינגר (ראש ישיבת הרמה דלונזון), ר' שמואל רוזובסקי. **תלמידיו:** ר' יוסף דב, ר' רפאל, ר' מאיר, ר' חיים, ר' יושע בער, ר' משולם דוד. **חתנו:** הגאון ר' יחיאל מיכל פינשטיין ור' יעקב שיף. **ספריו:** **חידושים הגראי"ז** על הרמב"ם, על מסכתות שבסדר קודשים, על התורה, על יומא, סוכה וקידוש החדש.

Οיפר הגאי"ז רב זאב איידלמן זצ"ל: בתקופת ההפגזות הקשות על היישוב היהודי בירושלים, בשנת ה'תש"ח, בעת שהשאגה הפוגה בין הצדדים הלוחמים, יצא הגראי"ז מבתו לטיל מעט ולשאו אויר צח. הואפגש באחיו של רב זאב ושאל אותו על המצב. השיב לה, כי יום האתמול היה יום קשה במינו וכאן ההפגזות היו תכופות מתחמיז. השיב לו הגראי"ז: "אכן,_Atmol באתמת היה מצב נורא, אבל בגלל זה ידעו והבינו כולם, שצרכי להעתיר בתפילה ובתחנונים להש"ת. אבל היום, כאשר ישנה רגיעה בהפגזות, כבר מפסיקים דעת וועברים לסדר היום השגרתי. והאמת היא שעקב כך זקנים דזוקים מחרמים מרובים."

הוסיף הרב להבהיר את דבריו: "אנשים רגילים שכאש ישנה מעט הרווחה לאחר צרות קשות, ששים ושמחים. ואולם, אי אפשר לשמהו עד שהישועה שלמה. וראייה לכך מרדכי היהודי, שאף שכבר ראה מעת

הרווחה בקר שאסתר נלקחה להיות מלכה, והוא היה גם זה, שגילה על שומר המלך שרצו לשלוח יד במלך אהשוש, וכבר הרכיב המן בפקודת המלך את מרדכי על הסוס. עם כל זה לא היהSSH ושמח ולא שקט על שMRI, אלא, כפי שכתוב מגילת אסתר: 'ישיב מרדכי אל שער המלך ופירות רשי' לשלקו ולתעניתו'. זאת למרות שכבר התחלת להתנ丈ץ הישועה. משום שכן שדיין אין הישועה בשלימותה, צרכים לעורר רחמים מרבים כמו לפני כן. ואכן, ישב הגראי"ז כל זמן ההפגזה ואמר לתלמידים, ועורר את מקורבי שעטה הוא הזמן לומר תהלים ולעורר רחמי שמיים. **באומרו שלעתייך לבוא,** כאשר יראו מה יכולו לפעול באמירות תהלים, ימرون כל אחד את שורות ראשו: **למה לא אמר יותר תהלים!** (שאל אביר יגדר)

Οיפר הגאון ר' ישראלי גרשמן זצ"ל: "פעם ביקש ממנו ר' הלל שלזינגר זצ"ל (מראשי' העדה החדרית' בירושלים) שางש לגראי"ז ואבקש ממנו סיוע כספי עבור ת"ח בירושלים אשר מדויק הוא בייסורים קשיים ומרימים, הוא אינו מבוטח בביטחון כל שהוא וממילא כל ההוצאות הגדולות של התהropות והרופאים מוטלים עליו. ומלבך כל זאת הרינו מטופל בביתו עם הרבה ילדים, בלע"ר. והמצב בבית קשה ממשוא. השבתו לרב הילל: 'היכי'ץ אפשר לילכת ולבקש כסף מהגראי"ז, והרי ידוע, שהוא עצמו מצבו דחוק מאד בביתו, וא"כ איך אפשר לבקש ממנו כסף מהר' הלל לא הרפה ממנו, והפצריב כי מאי לא גשת להגראי"ז בעניין זה, עד שלא יכולתי לעמוד בהפצרותיו והלכתי לביתו של הגראי"ז כבקשו. תנייני את צרתו של אותו תלמיד חכם בפני הגראי"ז פרטת בთיאור נרחיב את מצבו הקשה, אך הגראי"ז אמר לי, כי אין אפשרות להיעזר בעניין זה שכן מצבו המד וכו. מובן, שהרגשותיו היהיטה מאד לא נעימה, והתנצלתי בפני הגראי"ז, שגם אני ידעת, שאין זה נאה והוגן לבקש עbor העניין, אך לא יכולתי לסרב להפצרותיו של רב הילל שלזינגר'.

"והנה למחמת הבוקר, הנסי שומע דפיקות על דלת ביתו, ולתדהמתו עומד בפתח בנו של הגראי"ז ובידו מעטה. וכך אמר לי: 'אבא לא היה יכול לישון כל הלילה בעקבות דבריכם אתמול על צרתו של תלמיד חכם. גם הזכרתם בטור דבריכם, שמצוות של אותו תלמיד חכם הוא ספק פיקוח נפש'. ומרוב צער לא נח ולא שקט, ולפנות בוקר ביקש ממנו, שאLER לנגיד רב אברם יצחק רוטשטיין ואבקש ממנו הלוואה, סכום הגאון של כסף,omid אלך להביא לכם, הנה המעטפה עם הכסף...'" (עובדות והנהגות בבית בריסק)

Βמלחמת השחרור שהר' יצחק זאב סולובייצ'יק בירושלים הייתה אז במצור ונתונה תחת הפגזות מרכובות. למרות זאת המשיך הרב ללימוד בחדרו בקומה העליונה שבבנין ולא רצה לרדת למפלט. כשଘרו ההפצצות, עלה בנו, כדי לשכנע שיריד למפלט. והרב אכן ענה לבקשת בנו. כשהחלла הפגיעה בהפצצות, עלו בני הבית לבתיהם ומצאו שבקר חדרו של הרב פגע נגח ונחת משם סמור למיטתו. אדם 'פושט' בודאי היה אומר: "ראו איזה נס! אל מלала היה הרב יורד למפלט בזודאי היה נגעה". אלא שהרב מבריסק שהיה בעל אמונה ובתחום חזקים בברואו, פנה בഗערה לבנו ואמר: "אתה מזיך! אילו הייתה נשאר כאן לא היה הקיר מתקלקל!... ולמה? מכיוון שאם היה נגדור עליו להפגע, והוא יתפרק!" (מפני ר' שלום שבדרון זצ"ק).

Βישיבת באיר יעקב עבדה תקופה ארוכה מבשלה תקופה שהיא אמונה, כאשר הזדקנה, עבדתה כבר לא הייתה משכבר הימים והדבר גרם צער לבני הישיבה עד אשר נאלצו לפטרה. ואולם ר' הגאון רב' משה שמואל שפירא זצ"ל היה ירא לפטרה שהרי אלמנה היא וידוע מפורסם עד כמה החמירה התורה על צער אלמנה. שאל ר' משה לדעתו של הגראי"ז כתת מה לעשות. והשיב לו הרב, שהשיב לו הרב, שאומנם אם מוכרים לפרטה, אין ברירה וצריכים לפטרה אלא שיחתמו על מכתב הפיטורין גם שאר חביר הנחתת הישיבה, כדי שיכלום ישאו בשותפות הדין הקשה שעול ליפול עליהם רח"ל, ולא שרק אחד ישא בכלו. עוד הוסיף ויעז: "כדי לחתת לה כסף ככל שתדרוש, כי כסף הוא הדבר היכי' זול שאפשר על ידו להיפטר מגירמת צער".

הרב נפתלי הירצקה הלוי זילברמן מראצפרט צ"ל - נולד בשנת ה'תק"פ (1819). בימי ילדותו היה עוד חסיד ופורש עוני ומדוכא כי העולם לא הבינו את גודל צדקותו. נתקבל לאבד"ק ר' יהושע רוקח מבעלזא (האדמו"ר השני בשושלת בעלה). רביינו נסע לימים הקדושים לרה"ק ר' יהושע רוקח מבעלזא (האדמו"ר השני בשושלת בעלה). כשהחזינו לפניו את כתור הרבנות בעיר ראצפרט וכיהן שם עד לפטירתו. רביהם פנו אליו ונושעו, שכן התרמא"א (1880) עבר לראצפרט וכיון שם עד לפטירתו. רביהם פנו אליו ונושעו, שכן רביינו פעל ישועות בקרב הארץ וכן פעמים רבות שמו של ידו גם בין האומות. מלומד בנייסים. בעל רוח-הקדוש. ענוותן מופלאה.

חלוקת כל כספו לעניים עד קשייטה אחרונה ולעצמו היה חי בצדינות ובפשטות ח"י עוני ולמרות שהוא זמני שהיה לו הכנסה מכובדת של ארבעים אלף כסף לשנה, לא השתמש בה לצרכו, ולא רצה להנות מכיסף הפדיונות וחילק הכל צדקה לעניים. טעם גוסף שלא רצה להנות מפדיונות, כי היה פלא בעיניו שפועלים אצלו ישועות, והוא מחזיק את הכל למשyi ניסים. ידע את מועד פטירתו, וכן אמר יום לפני הסתלקותו לאשה אשר דמעתה הייתה על לחיה, שלוילו לא טובא עוד, וכן היה, כי ביום המחרת הסתלק לבית-עלמו וכן בשבת תשובה האחורה לחיו עלי' אדמות, דרש ברבים והודיע כי זו היא דרשה האחורה, ובערב יה"כ קודם שחיטתה הכפרות הלק למקווה טהרה בטוב לב, ועשה את סדר הכהורות ואח"כ אמר סלחנות ולא התפלל רק קרא קריית שם, באמרו שבאותו יום פטורם מתפילה. כשחזר לביתו הסתగר בחדרו, והנה כבר קידש הימים והמתינו בבייהם"ד לבוא לכל נדרי, וכשראו שהזמן חלף וuber, נכנסו לחדרו ומצאו כי התבקש לעולם שכלו טוב.

הסתלקותו הייתה אבידה קשה לכל יהודי אונגריין ששיחרו לפתחו והתברכו מפיו, וכל קשי' יום ודלים ואביזרים אשר מצאו אצלן אוזן קשבת וכאב רחים הרעיף עליהם טלי' חיזוק ונבדות הגנות, נשארו בפטע מבלי משען ומשעה, ובמיוחד התאבלו עליו כל חסיד' צאנץ ושינואו. נפטר ב-ט' תשרי והלווייתו התקיימה במושאי היכpaiים בשנת התרמ"ח (1897), בהשתפות אלפי אנשים ובראשם עשרות רבנים. זkan אחד העיד שזכה את מנחת כבודו בעיר ראצפרט שם חלקת מחוקק ספון. זkan אחד העיד שזכה את הפטירה של רבינו, וביום היכpaiים ההוא ירד גשם עם סערה חזקה כל כך כמוני לא נראה מעולם, עד שחויבו כל הקהל אז שהעולם נהרב.

אביו: ר' יעקב פרץ (ש"ב דכפר פoitש בן אחר בן מהט"ז). **רבותתו:** הגאנון ר' צבי הירש מליסק (מח"ס 'אר פרי תנאה'), ר' משה פיש' מטאש, ר' שמואלא מסליש (מח"ס 'צ'רור הח'ים'), ר' אשר אנשיל אשכנזי מטשנער (מח"ס 'מנחת אשר'), ר' חיים הלברשטאם מצאנז (מח"ס 'הדברי ח'ים').

Οיפר הרה"ק רב' צבי הירש מרודניק ז"ע על רבינו זיע"א, שהיא צם משבת לשבת, ולאأكل כלום מעת סעודה שלישית בשבת עד לשבת הבאה, ובשבת כשהיה מפסיק מתענית לא היה אוכל חלה מיד, כי אם לקח שני תפוחי אדמה קרמים, ונראה, שחשש, שאם יאכלם כמהות שהם יאכלם בתא奔 גודל מדי, הלק והטביל את התפוחי האדמה בתוך קופסת הטבק שלו, וכך אכלם.

רבינו היה מתנהג בענוה יתרה וברח ממתחוי קשת מן הרבנות והשררה. פעם שבת בסיגט אצל הרה"ק חנניה יומ טוב ליפא טיטלבאים זיע"א (בעל 'קדשות יוט'), ובשב"ק בבורק אמר הקדשות יוט לגבאי ר' אשר שיכבד את רבינו בפסוקי דזרמה לפני התיבה, והיו שם הרבה רבנים באוותה שבת ור' אשר פנה לכוטל המזרה וחיפש אותו כדי ללבדו בפסוקי דזרמא, וכשהבחן בזה הקדשות יוט, אמר לו כשבת שחוק עלתה על שפתיו: "אין לך מה לחשוף את ר' הירצקה בכותל המזרה, לך לחשוף אותו הצד מערב".

Cשבאו להציגו את הרבנות בעיר רצפרט לא רצה לשמעו, עד שטייכו עזה בנפשם, כאשריער שלא היה באמצע הלילה ולקחו את כל הספרים וכלי הבית והעימסום על עגלה והובילו לרצפרט, ורק מחוסר ברירה היה מוכרת לכת ולהשתקע שם.

בימי נעוריו של החסיד ר' אשר ביקין בנו כשהיה ילד קטן חלה ברגליו ולא יכול אפילו לעמוד עליהם. אביו דרש ברופאים ולא הועילו כלום. לבסוף בא לפני רבינו. אמר לו הצדיק, שיקח אבטיח ויקח את הפנימיות שלו ויתן על רגלי הילד ותהי לו רפואה שלימה. עשה האב כאב ציווה רבינו, והילד התרפא. כאשר ראה הרופא את הילד שהולך על רגליו כאחד האדם, שאל את האבא: "אצל איזה רופא מומחה היהת, ומה נתן לך לרופאה?". כהסיפר לו דבריהם כהוויתם, שהיה אצל רבינו ברצפרט, אשר היה מפורסם גם אצלם, והוא ציווה לו כך וכך ומזה התרפא, תהה הרופא מאד ואמרה: "עתה ידעתה כי יש אלוקים בשם ששמעו לתפילה צדיקים, כי דבר זה הוא למעלה מן הטבע".

Οיפר הרה"ח ר' בעריש טיכמאן זצ"ל ממנקאטש, אשר בימי עולמיו היה דר בחצר ייחד עם ערל זקן, שהוא איש רע מעלים מאד, והעל היה בעל הבית והיצר לו מאוד עד שלא היה יכול לסבול, אבל הדירה עצמה הייתה טובה לו. פעם הגיעו רבינו בסביבות מקום מגורי, ותפוציר בו אשתו: "הנה הרבי הוא בסביבותינו לך וספר לו מה שאנו עבוריים, אולי יהיה לנו ישועה", והוא שמע לקלול אשתו, ויסע אל רבינו וספר אודות אותו ערל זקן וrush, ורבינו אמר לו: "יעבור מכאן הגוי, כל טוב", ויסע לbijתו וספר לאשתו, את כל אשר אמר רבינו, ופתחם בא העREL לביתו בצעקות: "אהה על נפשי מה עשית, אני אטמא את עצמי לדoor בין יהודים, אני מניח את כל רכשי והולך מכאן", וכן קיים, שהלך ממש ולא נודע מקוםו, והתקיים אצליו ויעבור והנה איןנו.

האדמו"ר רבי שמעון נתן נטע בידרמן (השני) מלעלוב צ"ל. נולד בשנת ה'תרצ"א (1930). בילדותו למד תורה בת"ת "ח"י עולם" ולאחר מכן התעלה במדרגות התורה והיראה בישיבת 'שפת אמרת'. גאון בתורה. חסיד. כל ימי שקד בתורה הקדושה. סגפן עצום. בין השנים ה'תש"ג לה'תש"ז (1972-1986) טס לקרואן-היטס שבארה"ב, שם למד תורה מtower הדחק. עם הסתלקות אביו בשנת ה'תש"ז (1987) קיבל עליהם חסידי לעלוב את מרותו. הנרגע את עדת מרעיתו והחדיר בהם תורה ואהבת השם יתברך. אלףים נהרו לפתחו לקבל את עצמו וברכתו. כל ימי זעק על המכשלה של הדיבור בעת התפילה. הרב אף הבטיחשמי שיקבל על עצמו להיזהר בעניין זה. יושע. ועד היום רביהם המקובלים על עצם עניין זה רואים ישועות ונפלאות בכל העניינים.

אין ספק כי הרב מסר את نفسه למען עם-ישראל וידע את מועד פטירתו. בסעודת שלישית של שבת שובה הרב חזר חמץ **פעמים!** על המשפט שלוקח על עצמו את חטא עם ישראל ומוסר אתنفسו **עליהם**. לאחר מכן התענין הרב איזה יארציט יש ביום-הכיפורים, ואיש לא עמד על סודו. כאשר הרב עליה על יצועו - לראשו לא הcin מים לנטילה כדרכו בקדושים, קרא קריית שמע וביקש מהמשב"ק רב שמחה קרכובסקי שיסדר לו את הכיפה, ובאופן חריג מגדר הרגל ביקש ממשם לישר את רגליו על המיטה, דבר שמעולם לא ביקרש. **כידוע ליודע ח"ז**, יש עניין מיוחד לסדר את הגוף **לקראת יציאת הנשמה**. הרב סימן בתנוועת יד נחרצת למשב"ק לצאת מהחדר. ואז הצדיק התבקש בבית-עלמו. נפטר ביום ה-כיפורים, י' תשרי ה'תש"ע (2009). ח' כ-79 שנים. ציונו בהר הזיתים.

סבא: אדמו"ר רבי שמעון נתן נטע. **אבי:** אדמו"ר רבי משה מרדכי. **בני:** ר' אהרן, ר' אליהו ור' יעקב. **אתינו:** אדמו"ר רב אברהם שלמה, אדמו"ר רב אלעזר אלעזר מנחם, אדמו"ר רב דב ואדמו"ר רב פינחס יצחק. **ספרינו:** הר בשן על הרמב"ם.

כל חברי שנישאו בפרק הזמן בו אני נשאתי כבר היו הורים לילדים והובילו עגלוות ילדים ברחובות של עיר. רק אנו נשארנו מאוחר. שנים אחדות החלפו מאז נישאנו ועדין לא נפקדנו. השקענו אלפי רבעים של דולרים בטיפולים רפואיים, אך הם לא הצליחו. מדי פעם הינו מתבשרים 'בשורף' שפצעה את לבינו כי הטיפול שbow לא הצליח. אבל האמינו כי יום יבוא ונירגע. לאמונה החזקה שלו היה אחראי האדמו"ר מלעלוב, שככל הזמן עודד ויעז לנו להמשיך בטיפולים המאוד יקרים. מאוחר ולאברך כולל כמו אין אלפי דולרים, נכננו לחובות, אך מה לא עושים למען ילדים.

mdi פעם בפעם קיבלנו תשובה שלילית נוספת, אבל קיבלנו הכל באהבה. האמונה, כי בסופו של דבר נזכה בפיוצ'י העולם על כל הצער והסבל. לא אשכח את היום בו ביקרנו אצל פרופ' דור בתל אביב, מגדולי המומחים בארץ בתחום, אם לא האגד מוכלים, והלה הטיח את האמת בפרצוףנו: "חייב על כל הכספי העצומים, שאותם משקיעים בטיפולים היקרים הללו! לא תוכל לולדת ילדים. חביל על כל המאמץ שלכם". הינו המומאים וכמעט התעלפנו מול המילימ'ים הכאב'ות, פצעות הלב. אך הרופא, חשב לנוון לומו את דעתו הרופאות המקצועית, כדי שנוחdale לשאות באשליות. "תשמעו", יעץ לנו, "התור לאי מוץ אחר וממושך ויכול לאחרך שנים. הירושמו כבר עתה כדי שתוכלו לאמץ יلد".

مثال אביב נסענו היישר לבני ברק אל שיכון. נכננו לחדרו של הרב הkowski מלעלוב צ"ע, kami שנכננו לחדר טיפול נמרץ, אך עמדנו מול מבטו הרחום והחנון פרצנו בלבci מර. בכ"י שניצק לתוכו סבל, ציפויות שהantanפצו, אכזבות קשות ומפח נשפ של שנים. את כל הצער והמרירות שפכנו באותו בכי, שביבינו בחדרו של הרב מול עניין הטהורות. באהבה רחמניאת אין קץ, כמו אב אהוב פנה אלינו הרבי צ"ל ואמר לנו במלחים פסקניות. **"אל תעשו יותר מאומה, ואל תדברו עם אף אחד חז' מני בעניין זה. עם שום אדם, ותכניםו אליו מיד אחרי החגים."**

למחרת שמחת-תורה נכננו לחדרו, ואז אמר הרב: "כל זמן שההפרופ' והרופאים נתנו תקווה, אמרתי לכם, שתתלו לטרפ' בעניין. אך לאחר שההפרופ' בעצמו אומר, שאין שום תקווה - זה לא תפקיד". ופתאום, לנגד עינינו הנדහמות קם הרב מכוסאו בסערת נשפ בלתי אופיינית וצעק לעברנו: **"בקרוב תבשרו לי בשורות טובות!"** לאחר שבועיים! התברר, כמה קצרה ידים של הרופאים, ואז התגללה, כמה ארוכה ידו של הקב"ה. נושאנו באזוט בכי, שביבינו בחדרו של הבכור ישראלי. בהכוונתו של האדמו"ר שיעץ לי לקרוא לו ע"ש הבעש"ט הקדוש צ"ע. הינו המאושרים באמם, לאחר שזכינו לפרי בטן. אך יש לסיפור זה עוד המשך מפתיע.

עברית שנה ועוד שנה, והנה בלילה יום כיפור לפני כשנתיים, עלה הרב הkowski בסערה השמיימה. אם כולם הרגינו כיתומים, אנו חשו עצמנו כיתומים כפולים ומכפולים. הרב הkowski המשענת שלמו בתקופה ליד נסף. בערב חג השבעות ה'תש"ע, עליינו לצייןו הקדוש בהר הזיתים. לקחנו עמו את בנו **שלצ'ן** היה שאל, ומה שונא הוא מכל חבריו, שלהם יש אחים קטנים, ורק הוא בן יחיד.

עמדנו על ציונו הקדוש בהר הזיתים, כשאנו נושאים תפילה משתפכת עמוק מק' הלב, אבל הגדייל לעשותות בנוו הקטן שרוליק שכבה מרה מקרוב לב: "מדוע שונא אני מיתר חבר", להם יש אחים קטנים, ורק לי אין עם מי לשחק?! אני רוצה אח קטן". באותו רגע ידענו שנשוענו. בהמה שעסוק האדם בעולם הזה, עסוק הוא גם בעולם הבא. מן המפורשות היה צערו וכאבו של הרב צ"ע א' בחיו לצערו של ינוקא, וכמה התרכmono פניו לשמע קול בכיתתו של ליד קטן. ידענו, כי כמו בחוי, גם עתה לא תוכל נשמעות הטהורה של הצדיק לשמעו את קול בכיו של הילד הפעוט בלא להיעתר לו. ואומנם זמן קצר אחריו כן נועשנו בשנית.

אך הנה החלו מתגלות בעיות קשות וחדרה נכסה בלבנו, שמא כל עמלנו ירד לטמיון. או אז החלטתי לעלות על ציונו של הרב ולקבל על עצמי את הדבר שהוא נקודת ליבנו: **לא לדבר כלל בשעת התפילה וקריאת התורה!** ידעתי כי דבר זה היה חשוב בעניינו עד מאד וכל השנים עשה הכל עד שהצליח להטיבע את חומר האיסור בדמה של עדתנו הקדושה, וכיון שכך, אם קיבל על עצמו קבלה צוז, בוודאי יושיע. עליתי על ציונו הק' ושם עשית כי שארתני וקיבلت עלי עצמי את הקבלה האמורה ומאז בה' שומר אני עליה בכל כוח. ואכן ביום כי אדר א' ה'תש"א, הכנסתי בבריתו של אברהם אבינו ע"ה את בני השני, שמעון נתן נטע, לאורך ימים טובים.

האדמו"ר רבי שמעון נתן נטע בידרמן (השני) מלעלוב צ"ל. נולד בשנת ה'תרצ"א (1930). בילדותו למד תורה בת"ת "ח"י עולם" ולאחר מכן התעלה במדרגות התורה והיראה בישיבת 'שפת אמרת'. גאון בתורה. חסיד. כל ימי שקד בתורה הקדשה. סגפן עצום. בין השנים ה'תש"ג לה'תשמ"ז (1972-1986) טס לקרואן-היטס שבארה"ב, שם למד תורה מtower הדחק. עם הסתלקות אביו בשנת ה'תשמ"ז (1987) קיבלו עליהם חסידי לעולוב את מרותו. הנהיג את עדת מרעיתו והחדר בהם תורה ואהבת השם יתברך. אלפים נהרו לפתחו לקבל את עצתו וברכתו.

כל ימי שעק על המכשלה של הדיור בעת התפילה. הרב אף הבטיח שמי שיקבל על עצמו להיזהר בעניין זה. יושע. ועד היום רבים המקבלים על עצם עניין זה רואים ישועות ונפלאות בכל העניינים. אין ספק כי הרב מסר את نفسه למען עם-ישראל וידע את מועד פטירתנו. בסעודת שלישית של שבת שובה הרב חזר חמץ פעים! על המשפט שלוחך על עצמו את חטאיהם עם ישראל ומוסר את نفسه עליהם. לאחר מכן הרב עניין הרב איזה יארצית יש ביום-הכיפורים, איש לא עומד על סודו. כאשר הרב עליה על יצועו. לראשונה לא הcin מים לנtileה כדרכו בקדוש, קרא קריית שמע וביקש מהמשב"ק רב שמחה קרכובסקי שישדר לו את הכיפה, ובאופן חריג מגדר الرجل בקש ממנו לישר את רגלו על המיטה, דבר שמעולם לא ביקש. **כידוע לידע ח"ז, יש עניין מיוחד לסדר את הגוף לקרהת יציאת הנשמה.** הרב סימן בתנוועת יד נחרצת למשב"ק לצאת מהחדר. אז הצדיק התבקש בבית-עלומו. נפטר ביום הциופורים, י' תשרי ה'תש"ע (2009). ח' כ-79 שנים. ציונו בהר הזיתים.

סבא: אדמו"ר רבי שמעון נתן נטע. **אבי:** אדמו"ר רבי משה מרדי. **בנינו:** ר' אהרן, ר' אליהו ור' יעקב. **اخיו:** אדמו"ר רבי אברהם שלמה, אדמו"ר רבי אלעזר אלעזר מנחם, אדמו"ר רבי דוב ואדמו"ר רבי פינחס יצחק. **ספריו:** *הר בשן* על הרמב"ם.

מפורסמת העובדה שמספר משב"ק בית לעולוב הרה"ח שמחה קרכובסקי שליט"א בשם כ"ק מרכן האדמו"ר מלעלוב שליט"א בכנס שנערך במלאת י"א חדש להסתלקות, מעשה בשני אחים מאירה"ב שאחד מהם היה השור יילדים וכמה שנים לאחר נישואיו, ורצו להיכנס לקודש פנימה אל האדמו"ר מלעלוב להזכיר עצם לפני לאחר חג הסוכות ה'תש"ע, וכן כרטיסי טישה ארצת לקרהת סוכות.

בער נדהמו לשמע על הסתלקות הפתאומית בלבד يوم הциופורים, שנחתה על כל ישראל כרעם ביום בהיר. לאחר החג החליטו לעלות על ציונו הקדוש, שם נעה האח אל אחיו הזקוק לשועה ואמר לו:

"**הרי רבינו צ"ל כל ימי בער כלו על עניין הדיור בתפילה,** וזה היה אצלו כאישון בת עין, **בהה התקבל על עצmr שלא דבר עוד בשעת התפילה ובתוונני שתיוושע.**" ואומנם, הלה קיבל על עצמו מעד, ולא רק קיבל, אלא גם קיימים את הבתחתו ומאותו יום והלא חיליל לדבר בשעת התפילה, ואכן תيقף נושא בדבר ישועה ורחמים ולפקיודת השנה זכה בזש"ק.

ל להן סיפורו סיפר מגיד-השיעור של הנער החולוה: "הנער אוריאל הוא תלמיד שלי בישיבת נער כבן 13 לעיר. לפני תקופה קצרה חלה במחלת האiomה ומצבו הלה והידדר בהדרגה עד שלפני שכובעים הוא שכב במחלקת טיפול נמרץ בבית החולים, ומצבו הוגדר על ידי הרופאים 'קritic'." בקרرت אל הנער-תלמיד היקר באותו שעת קשות. ליבי נקרו לגזרים לראותו שוכב כמעט חסר הכרה וסבירו תכונה עצובה. הרקע קשה מאד, הנער בא מבית הרוס, ואני מלאה את מקומו של האב שאינו בתמונה כלל ודואג לכל צרכיו. דמייתי לשם במסדרונות בית החולים את מקומו של מלאך המוות.

ישבתי לידי, כשגרוני נחנק מדמעות ואמרתלי: "אוריאל, אתה יודע, שמעתי, שהרבה אנשים שהיו זקנים לישועה ורפוaea עליו על ציונו של הרבי הקדוש מלעלוב וקיבלו שם על עצם לא לדבר כלל בעת התפילה ובקריאת התורה, ובזכות זה הם נושאו. מה דעתך אוריאל, אתה יכול לעמוד בזה?" הנער שמע אותי, הוא פקח את עיניו ומלמל בקושי ובלחישה רפה:

"אני מקבל על עצמי לא לדבר כל החיים שלי בשעת התפילה ובקריאת התורה". מיד הודיעתי את הדבר לאחד האברכים המסתורים, והלה הגיע לירושלים באופן מיידי ועלה תيقף על הציוון של האדמו"ר מלעלוב ז"ע, שם הזכיר את שם הנער ושם אמו, והתחייב בשם, כי הנער מקבל על עצמו לא לדבר כלל החיים בעת התפילה ובקריאת התורה."

"מה שקרה אחר כך עבר את כל גבולות הדמיון האנושי. מיד החל לחול שיפור במצבו האiom של הנער. אם עד עכשיו היה מעין יאוש, ודייבר על בידוד ועוד טיפולים קשים, שהלאו ויעזרו. הנה CUT פתאום לאחר יומיים הוציא הנער מחלקת טיפול נמרץ ועבר למחלקה רגילה. מצבו הולך ומשתפר מיום ליום. הרופאים מגדרים במילה 'נס' את מצבו הרפוא."

לאחר ימים קשים, בהם הוא לא דבר ולא העלה בת שחוק על שפטיו, CUT העלה במתכוון האiom של הנער. אם עד עכשיו היה מעין יאוש, יודע מההמיטה ומסתובב במחלקה, ומה שחושוב יותר מהכל: הוא משתחרר היום לביומו לכבוד חג ראש השנה! עם זאת, מבקש המג"ש להציג, "אוריאל עדין צריך לעבור טיפולים קשים, וזקוק לרחמי שמים רבים, שהכל יצילח ובуд"ה תהיה לו רפואה שלמה". מזח חלפה כמנה וב"ה הנער הבריא לחולtin והוא אחד האדם!

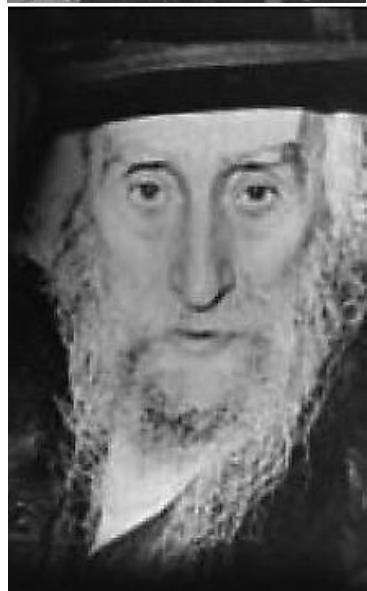
אברך מוסים, שאנו נמנה כל על חסידי לעולוב, והוא נשוי כבר תשע שנים ולא זכה ל Zhao"k. ביום י"ג מידות ה'תשע"א בעת העליה על הציון, עלה גם הוא בתוך הקהלה הקדוש, עמד ליד הציון, ושם החליט לקבל על עצמו לא לדבר בשעת התפילה. זמן קצר לאחר מכן נפקד בדבר ישועה ורחמים. ביום שני של ראש השנה ה'תשע"ב נולדה לו בת בכורה למזל טוב.

האדמו"ר הרב משה יצחק גוירצמן המכונה רבי איציק'ל זצ"ל - נולד ב-י"ב טבת ה'תרמ"ב (1882) בגורלייך שבגליציה. בשנת ה'תרמ"ו (1886) כשהיה בן ארבע שנים עברה משפחתו על פי ציווי דודו הרב יחזקאל שרגא משיניאוואר לגור בעיר שניאווא. בගורתו למד בישיבת העיר טארנוג. לאחר נישואיו עבר לגור בעיר פשוווארסק שבפולין, שם ייסד את חסידות פשוווארסק ושימש כאדמו"ר הראשון. בשנת ה'תש"ט (1948), לאחר השואה, עבר להtaggor עם אשתו בפריז שבצרפת. בשנת ה'תשט"ז (1955) חזר לאנטוורפן שבבלגיה ושם כיהן כנשיא כולל גליציה-חבות ירושלים. ענוותן. מלומד בנייסים. פיזר את מmono נזקקים. נפטר באנטוורפן (בלגיה) ב-י' תשרי ה'תשל"ז (1976) יומם כיפור שלחל להיות בשבת וזאת לאחר 43 שנים אדמו"רות. חי כ-94 שנים. ציינו בפיו (הולנד). חתנו, ר' יעקב לייזר מילא את מקומו כאדמו"ר השני מפשוווארסק.

סבא (מצד האב): ר' אברהם (אביה של הרבנית שיידל, אשתו החמיישית של הרב יחזקאל שרגא הלברשטאם האדמו"ר משיניאוואר). **אבי:** ר' נפתלי אלימלך (נינו של ר' אלימלך וייסלאום מליזנסק-בעל הנעם אלימלך'). **אימון:** מרת חנה רנדל. **מרבותינו:** ר' משה אופטר, ר' יחזקאל שרגא הלברשטאם האדמו"ר משיניאוואר (דודו). **אשתו:** מרת צירל טילא הי"ד (בת ר' יששכר דב גלאנץ, נכד ר' אריה לייב לפישץ- בעל אריה דברי עלייאו משיניאוואר). **ילדינו:** לרב נולדו חמישה ילדים אולם אשתו וארבעה מילדייהם נספו בשואה וرك בתם, מרת אלטע בינה ניצלה (ニישאה לר' יעקב לייזר ששימש אחריו כאדמו"ר). **ספרינו:** •**שיח יצחק**- דברי תורה, סיפורים והנהגות •**روحא אבן ישראל**- תולדותיו.

Οיפר המשיע הרה"צ ר' אלימלך בידרמן: סיפור לי' היהודי חשוב מתושבי אנגליה, שלפני חמישים שנה נולדה לו בת בימי הקיץ, ולדאכון לב הבית נולדה בל' ק'בה רח"ל, ואמרו לו הרופאים שהתינוקת לא תחיה אלא יום או יומיים. כשמעה האב, כי נולדה הבית בלי' בני מעיים העלה בדעתו למהר ב'קריאת השם' ועד ביוםות החול כל עוד הייתה בח' חייתה, וסייע לרביבו על רצונו לקרא מיד שם, אך הרה"ק אמר לו, שימתי עד שבת. אבי הבית ניסה להסביר כי מי יידע אם תאריך ימים עד שבת, אולם רבינו עמד על שלו שיתן שם בשבת. וכן עשה.

הרופאים נתנו לה לאכול אך היא מיד פלטה את המAMIL אולם למרבית הפלא נשarra בח'ים, כשהרופאים אמריםennis ניסים מתרחשים עימה בכל רגע - מעל דרך הטבע. כך נמשך הדבר עד יום ראשון של חנוכה. באותו היום גילה הרופא להורי הבית שאין בידו כל הסבר בדרכי הטבע, אבל לצד עני נראה בצלומים דבר הפלא וללא, כי גברא יש מאין ובמקום הקבבה החל לגודל קצת עור ואולי יש תקווה, וביום שמעלים את האור עליה העור... עד שבתוך שבועיים נבראה בקרבה קבבה חדשה, ויהי לפלא ולמופת.

בר"ח ניסן נכנס האבא עם בני ביתו לרבי, והגיש קויטל ובו רשום בקשה לרופואה של בתו. נענה הרבי ואמר: "מיד שנולדת לך הבית, הבنتי מדביריך, שכן כל מציאות שתחיה, על כן החלטתי להמתין לשעת הקשר - נר ראשון של חנוכה, אז התפלلت ע"ד שהרגשת שפעלתך עבורה ישועה". משמעה האם דברים מפורשים אלו יוצאים מפי הרבי, התעלפה, שהרי באותו היום החל העור לצמוח, והם לא סיפרו לרבי, באיזה יום אירע הנס, כי לא ידעו מתחילה שהישועה הייתה תליה ביום זה.

Οיפר הגאון רבי יצחק טוביה וייס (גאב"ד העדה החדרית) על רבינו: באיסרו חג שבועות של שנת ה'תשכ"ב נסעתו בספינה מלונדון לאנטוורפן כדי לשחות כמה ימים במחיצת קודשו של רבינו. לפני שחרורת לבייתי הזכרתי יצאלו חולה, ונתן לי יין מ'kos של ברכה' של סעודת מלאכה, וגם השאל לי את הגביע שבו זימן, כדי שישתה החולה את שיורי היין באותו גביע, וסייע לי אז על מופת אחד מני רבות שעשה עם kos של ברכה' של מלאכה מלכה – שהיה היהודי באנטוורפן, שאישתו הפכה לשוטה רח"ל, ושלח רבינו שיתנו לה לשותות מ'kos של ברכה' של סעודת מלאכה מלכה, ובדרך נס חזרה פתואם לדעתה. בעלה היה באומה שעשה באסיפה ציבורית, ומורוב התפעלות מוגדל הנס קראו לו **באמצע האסיפה לבשר לו, שזוגתו התרפא.**

Οיפר ר' ישראל שטרן: "פעם אחת כשהייתי עם אבי ומורי באגדסטין, לחתמי מרביבו את ברכת הדרך, כי נחפזתי לנסוע לברית מילה שהתקיימה בארץ אחרת, ובדרך היו יעכבים גדולים וחשטי מואוד שנאהר את הנסעה, והתקשרתי לרבינו וביקשתי את ברכתו, שלא אחר את הנסעה. ענה רבינו: "כשנסעים להכנים ילד לבריתו של אברהם אבינו, הם ממתינים". ואכן לדבריו כן היה, שהכרכה המתינה לי, עד שהגעת, ורק אחר כך יצאה לדרכ, אף שכבר איחרתי יותר משעה, ואף שבדרכ כלל אין ממתינים לנוסעים המאחרים". (שיח ישראל)

עוד סיפר ר' יצחק טוביה וייס: מעשה באחד ממתפלי' בית מדרשו בלונדון בשם רבי מאיר רפאל שפרינגר ז"ל שהיה חולה מאד בלב רח"ל, והחליט הרופאים לצריכם לעשות ניתוח בלבו, ושאלתי עבורי את רבינו, האם לעשות הניתוח. והשיב לי' שמעשה זהה בא לפני הרה"ק רבי יחזקאל משיניאוואר זצ"ל בונגע למחלת הלב של התינוק, והשיב בלאשון שאלת: "האם הם מבנים בלב היהודי?". וכמובן, אחרי תשובה זאת מרביבים לא עשו את הניתוח, וב"ה חי אותו היהודי עוד כחצי יובל שנים.

הגאון רב אברהם אביש (אבוש) מליסא ופרנקפורט צ"ל – נולד בשנת ה'ת"נ (1689) לערך במצרייטש (ליטה). בצעירותו לא נודע כבעל כישרון יוצא דופן, אולם הרבה בתחנון ותפילה, ונפתחו לו שערי תורה ומazel לא פסק מלשופע דברי תורה. התפרסם כאיש מופת וקדוש עליון. כיהן כרב והרביץ תורה בקהילות שונות: וואן, ווישנץ, לוקאבי, יאנוב דיליטא, מעזריטש, רוזטעל, קארוב. לאחר פטירת אחיו, ר' מרדיכי, נקרא לכاهן ברבנות העיר ליסא שבפולין שם שימש אב"ד בליסא. בשנת ה'תק"ט (1758) לאחר פטירת הגאון ר' יעקב יהושע פלק (בעל הפני יהושע) התבקש לבוא לפרנקפורט ושימש כראש בית הדין שם עד פטירתו.

גאון בנגלה ובנסתר. ענוותן מופלא. עשה צדקה וגמר חסד עם כל הבאים אליו, בחסידות ובוננו לא הניח כמותו, ורפא בס"ד נפשות רבות חינם אין סוף. עשהצדקה רבות בישראל ופיירן תמיידין סדרן לעניים ואבויים, לרוחקים וקרוביים. ביתו היה פתוח לרוחה. הפריש חומש ממעוטיו לצדקה, ופדה כל יום קודם סעודתו, את שווי הסעודה והיה נותן את המועות לעניים, אכל בזמן רק לצורך קיום הגוף. נגלה אליו אליה זכור לטוב. **בעל רוח-הקדש.** העביר על מידותיו מנין משורת הדין.

המחבר היה אחד מגאוני הדור זה ערך ק"נ שניים, ושמו גדול בישראל". והגרש"ז מלובלין כתב: "הגאון הגדול המפורסם בתורתו וקדושתו וחסידותו, נזר דורו, מאור הגלוה". והואיף הגאון ר' חיים ברלין: "קדוש הקדשים, שר התורה ואמון מוצנע". הגאון ר' ישראל יהושע טרונק מקטנא, בעל ישועות מלכו', כתב אודותיו: "הגאון החסיד האמתי, איש אלקים קדוש יאמר לו...". נפטר ב-י"א תשרי ה'תקכ"ט (1768) ונזכר למחرات ביום שישי בפרנקפורט. ח"כ-79 שנים. על כסאו ישב הגאון ר' פנחס הורביז (בעל הפהלה).

אביו: ר' צבי הירש (שימש כאב בית דין אלטשטיadt ומזריטש). סבא (מצד האב): ר' אלעזר. **אשתו:** ננדת רבו ה'בית שמואל". **מרבתו:** הגאון ר' שמואל פייביש (אב"ד שידלוב ופיירדא ובעל 'בית שמואל' לש"עaben העדר), הגאון המקובל ר' נפתלי צ"ץ (בעל 'סמכת חכמים' ורבה של פוזנא). **ספריו:** ברכת אברהם - על מסכת ברכות, עירובין, פסחים ומסכת ביצה, מגילת קהילת מיחה אברהם - על הגדה של פסח עמק המלך - על הרמב"ם.

כפר סמוך לעיר קאריב, התגורר היהודי בשם ר' אביש שעסוק למח'יתו בהפקת שמן מעצים. איש לא ידע כי מאחוריו חזותו של יהודי פשוט מסתתר גאון ומקובל שיצק מים על ידי הגאון בעל ה'סמכת חכמים'. פעם נקלע הרב מקריב לכפר עם בני לוייתו וכששמע, שגר שם יהודי, נכנס לבתו. שאל את בעלת הבית: "היכן בערך?". והוא השיבה: "מאכיל את הבהמות". אותו הלילה היה קר מאד, והרב לא הבין, מי מכיל את הבהמות? זמן רב בכפור צה. בסופו יצא החוצה ושמע מטבח סמוך קול שנינו אנשים מתנלחים בלילה. קרב לחלו וראה את רבי אביש לבדו! הבין שאליהו הנביה מצוי אצל... רביינו הצעיר, שהתגלה, אך הרב הבטיח שלא יגלה דבר.

לאחר שנים נפטר רבו של קאריב וטרם פטירתו ציווה לקחת לרב את רבי אביש מהכפר. באו לרביונו ואשלו אותו אם ירצה להיות רב. שאל אותם: "מה זה רב?". השיבו: "מורה בשאלות תערובתبشر וחלב, טריפות, טומאה". פנה לאשתו ואמרה: "שמעת? הם אמורים, שאסור לערב בשר וחלב". האנשים נחרדו ושבו לעירם בפחן נפש. רבני העיר הסיקו, כי בוודאי רביינו מן הנסתורים ובקשו לקבלו לרבע ממרות הצלל, אולם הצדיק סירב. יום אחד כשhäגע למוכר שמן בשוק, ארבו לו והושיבו בו כוכו על כס הרבנות. בחלוף הזמן נוכח, כי הרב מחבב מאוד מצות כמו ברית מילה וסנדקאות ואף הבחינו בגילוי רוח הקודש המתחרשים במחיצתו. אז גזרו עליו להסיר את המסוכה מעל פניו וגונתו נודעה ברבים. רביינו התפרסם כאיש קדוש ונורא אמר עליי הבעש"ט הקדוש, שהוא בעל רוח הקודש ובקי במתיבתא דרך עליון! אחר רבנותו בקאריב, כיהן בראש קהילות רבות שהאחרונה בהן פראנקפורט דמיין, על שם נחרט: 'רבי אבישל פרנקפורט'.

במהדורה ישנה של ספרו מביא פשוט בדברי תוספות מוקשה "מפני הרוג אחד"... מאחריו הפירוש מסתתר הסיפור הבא: איש נבער מתושבי פראנקפורט דמיין הינה נהג להתייעץ עם רביינו על כל דבר. בדרכו פעם להביע את שאלותיו, החל בסבר יעיר ונרצח על קידוש ה' בידי שודדים. עם פטירתו נעשה רעש בשמיים, ומלאכי מעלה ביקשו להכנסו לגן עדן. כנגדם התיצבו מלאכים רעים, שהזיכירו את חייו הריקים. בסופו פסקו: "כיוון שהיא בא לשאול כל דבר את רביינו, ילך גם עכשי לשאול, מה דינו". בחצי הלילה רביינו נכנס פנימה בלי לנknש בדלת ואמרה: "רבי, נפטרתי מהעולם, ובב"ד של מעלה מבקשי לשמעו את דעת רביינו להרין יוליכנו". הקפיד רביינו על שטפניריע בדברי הベル באמצעות הלימוד ושילוחו. אך האיש בכח: "רבי, נפטרתי מהעולם!". אמר ר' אביש: "כרעג אני מתקשה בפשט דברי התוס". אם ננים דבריך, הベル ל' פירוש מעולם האמת". אחר שעיה חזר האיש עם פשטן! אז ידע רבי אביש, כי האיש מדבראמת כי בחיו לא מה' ידע צורת אותן...

בינו שמע פעם קול בכיו של יהודי, שאיבד אמתחת מעות, והיה הפסדו גדול ולכך בכיה מאין הפוגות. פנה אליו רבי אביש ושאל אותו על סימנים בזרים בקשרו לאמתחת ומספר המעות שהיה בה בדיקון רב. לאחר מכן פנה אל השוק ורכש אמתחת לפ' סימני של האיש ומילא בה כמספר המעות, שנكب המאבד, ובאיו בamaro: "הא לך את הספר הנה מצאתים", ואורו עני היהודי. לאחר מכן משסידר הלה את חפציו מצא את אמתחתו והבין את העניין לאשרו, שכן אין **'השבת אבידה'**, כי אם **'גמלות חסדים'**. תיקף פנה אל רבי אביש להסביר לו כספו ולשאלו מדוע עשה מעשה נאצל זה, ענהו הצדיק: "דע לך שבשעה שאין האדם בישוב הדעת ומוחו כואב עליו הר' הוא כעיוור ואין יכול לראות אף את המונח לובוך עניין. כך אתה ברוב יגונך וערפל המוחין על איבוד המעוטה, לא יתכן מציאות שבועלם שתמצא את שלך, لكن רכשת עבור מה שרכשתי ומילאתי במעות, לומר לך הנה שלך לפניך, וכך שקטה רוחך ותמצא את שלך".

אם ראשונים כמלכים - הרב אשר פרייןיד זצ"ל

הרב אשר (אשר) פרייןיד זצ"ל - נולד בשנת ה'תע"ר (1910). משפחתו השתייכה ליישוב הישן בארץ ישראל, ובניה התפרנסו ממסחר במתבעות זהב. מגיל צעיר סיע לעניים ולנדדים. אנשים פנו אליו כדי לבקש את עצתו וברכתו. מבקשי פניו המתינו בחצרו שעות ארוכות במשך רוב שעות היום. רבינו הושפע ממשרף זרמי מחשבה, בינויהם הספר 'פרי הארץ' (לר' מנחם מנדל מויטבסק), ומן הספר 'ישmach ישראל' (לאדמו"ר ר' יוחנן אל דנץיגר מאלכסנדר). בנוסף הושפע חברו ר' גדליה קניג (מחסידות ברסלב).

תכלית האדם בעולם על פי השקפת הצדיק היא עבודה הבורא. לשם כך דרש מחסידיו לראות כל אירע בחיהם, טוב או רע כעניין בעל טעם ומשמעות, וכמסור ישיר מאת הבורא כדי לכוון אותו אל "דבוקות בורא". נהג לצאת עם חסידיו ל"התבודדות" ביום ובעיקר בלילה. חיזק, עוזד ושם أنه נשים שבורים ורצויים וכו' באמונה בבורא העולם. ענווותן מופלא. בעל רוח-הקדש. השלים והשכין שלום בין זוגות שביקשו להתגרש. רבים פנו אליו וברכו עליו עשו פרי.

בשנות השישים יסד את מוסדות "יד עזרה" המשיעת למשפחות במצוקה בכל הארץ. מוסדות אלה כללו בית דפוס, כריכיה ומטבח אשר העסיקו פגועי נפש לשם שילובם בח' הקהילה. כמו כן, הוקמו בשליחותו מרפאות שניים מוזלות, גני ילדים (בשתיותם מוסדות איטרי), חברת רכבי הסעות, מפעל להחלוקת סלי מזון לנזקקים (חלקם "עדפים" שנועד להשמדה). הקיימים מספר בנייני מגורים בירושלים ואשדוד ומכר את הדירות במחירים זולים. בנה אכסניה במירון וישיבה בשכונת ימין משה בירושלים. הקיימים מספר בתיה נכסות. **בשליחותו הוקם לראשונה אולם שמחות שער ארועים במחירים עלות בעיר בני ברק.**

כאשר בנו של אחד ממכדיו נתה מדריך הישר, **תיקן לומר מיד תפילת שחרית את הפרקים צ'-ק"א בתהילים והוסיף, כי ראוי שאנשים, נשים וטף יאמרו בקביעות מזמורי תהילים אלה המצלים מהרהור ומעילם לילדיים טובים וசרים. נפטר במו"א יום היכפורים, י"א תשרי ה'תשס"ד (2003). ח' כ-93 שנים. ציונו בהר-המנוחות.**

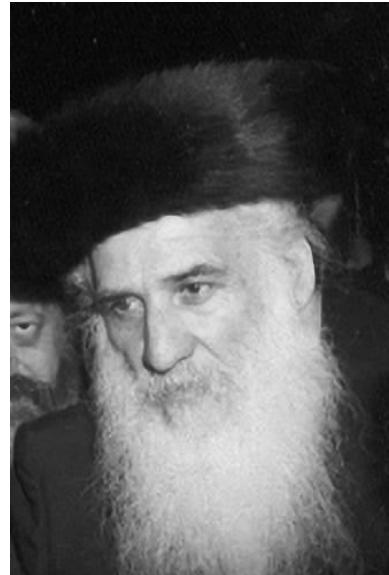
אבי: ר' אריה מרדי (דור חמישי ליהודי הקדוש). **אמו:** מרת לchia רבקה דבורה (מציאות האdam"ר רב' אהרון הגדול מקרלין). **אשתו:** מרת צביה (בתו של ר' אברהם שטרנברג מרובי צפת אשר מוצאם מקרלין וקווניץ). **אחדו:** ר' דוד. **מצאצאי:** ר' אברהם פרייןיד (בעלה של בלה פרייןיד, אשר נפטר בח' אביו), מרת לאה קלירס (נישאה לר' שמואל קלירס), מרת חייה וסרמן (נישאה לדין ר' אלימלך וסרמן), ומרת פנינה הרשטייך (נישאה לר' משה הרשטייך). **מתלמידיו:** ר' יצחק גינזבורג, ר' גדליה סgal, ר' יהודה פרוש, ר' שלמה מן, ר' ישראל חיים וויס (האדמו"ר מספינקא-דונלו), ר' עקיבא רבינוביץ' (האדמו"ר מפומישוב) ור' אברהם יוחבאי' (מנהייג קהילת "אוהל מנחם - וויטבסק"). **מכתבי:** **אמרי אשר** - מכתבים כתוב העת חברותא- לקט.

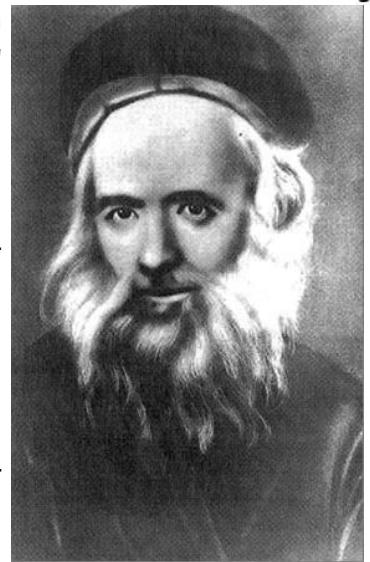
על העובדה, כי על רבנו שרצה רוח-הקדש יעד הטיפור המופלא הבא: מעשה בזוג שהתגררו בבריטניה. מיי פעם בפעם פרץ סכוסר בינויהם והבעל היה מריט את קולו על אשתו. מאחר ומעשה זה נשנה פעמים רבות החליטה האישה, שכן היא רוצה להמשיך ולהיות עם בעלה וביקשה להיפרד. נמצא אחרון לפני הגט וכדי לנסוטה להציג את חי' המשפחה, סוכם בין הבעל והאשה לטוס לישראל ולספר לרבני את המצב אליו נקלעו. הצדיק היה רגש מאד בכל מה שקשרו לפירוק משפחות והוא אפשר לזוג לשטווח טענותיו ללא הגבלה של זמן.

בסוף של שיחת ארוכה בין השניים, אמר ר' אושר לבעל, **שהוא אסור עליו באיסור חמוץ מכאן ולהבא להרים קול על האשפה, יהיה מה שייה. הבעל התהיב, שאכן כך ינаг והזוג חזר לביתו בלבדו, כשהשלום שוכן בינויהם.**

עברית מספר חודשים וביצומו של ויכוח הבעל שכח את התcheinותו לר' אושר והחל צועק על אשתו בקהל כבאים ימימה. בעוד הוא צועק מצצל הטלפון, הבעל הרים את השפופרת בחמת עצם, ומה מאד נדהם לשמעו מעברו השני של הקו את קולו של ר' אושר האמור לו: "הרי בשיחה בינויהם הבחתת לי, שלא תצעק על אשתר". האיש ההם התנצל ונשבע, כי מכאן ולהבא ישמר על הבחתתו בהקפדה רבה.

ROKEH אחד היה מתיצב חדים לבקרים בפני ר' אושר ומקש ברכה למציאת זוג מתאים. הצדיק היה מביך אותו, והלה היה ממש בדרכו. ויהי היום ולROLק נמאס מהברכות והחליט לעשות מעשה. בעודו עומד ומקש מהרב ברכה, והצדיק מביך, لقد האיש את צווארו של ר' אושר בשתי ידייו והחל חונק אותו. "האם אתה מבטיח לי שאתחתק?!", שאל, ועל אף מעשהו השיב ר' אושר בחוויב. "תגיד לי, אבל מה?". "השנה" השיב הצדיק. **כך גם היה, והאיש נישא באותה שנה.**

הגאון הרב יוסף זכריה שטרן צ"ל. נולד בשנת ה'תקצ"א (1831) בבני שטוט-שאקי שבפלך סובאלק (פולין). כבר בילדותו ניכר בכך שקיידה עצום והוא הצעיר בחידושים המופלאים. בהיותו בן שלוש-עשרה הוא התהיתם מאביו. לפני שמלאו לו 18 שנים התהתקן. חותמו הגאון הכתיר אותו: "גאון ישורון אשר חכמתנו בחוץ תרונן. עוקר הרין וטוחן בפלפליו לשבריהם סיינ' בקדוש נודע בשעריהם" וזאת כשהייתה רק בן 18. בגיל 20 התמנה לרב באישנובקה. לאחר כעשר שנים התמנה לרב בשאולו. בתפקיד זה החזיק במשך 43 שנה עד יומו האחרון. כל ימי היה חולני וכמעט שלא ירד ממיטת חולייו. מעת מחלתו יצא רק לעיתים נדירות מפתח-ביתו. לתפילת מנחה היה מגיע לביה"כ בקושי רב ועשה כן מכיוון שביתו היה קרוב מאד לביה"כ. בשבת מנין אנשיים היו מתפללים ב ביתו.

איש אמת. ענוותן מופלא. כשראה את התארים שהיו כתובים לו היה צעק וקובל על קר. התפרנס מאוד בשל זכרונו הפונמאנלי. כונה 'רב החזר' ו'הגאון מוילנא השואול'. הצעין בבקיאות עצומה ומעמיקה בכל ספרות התלמוד והhalacha, הראשונים והאחרונים. זכה להערכתה הרבה מגדולי דורו. מכל החוגים הפנו אליו שאלות, ביניהם: הגאניס הרב חיים חזקיהו מדיני, הרב אליהו דוד ריבנוביץ' תאומים ועוד. הרב יצחק יעקב ריבנוביץ מפונייבץ' שהגיע ללוביה, הספיד אותו ואמר: "ב铿 בר זה גנזים עכשי ש"ס בבלי ירושלמי, ספרא ספרי תוספთא מכילתא, ראשונים ואחרונים". נפטר ב-י"א תשרי ה'תרס"ד (1904). ח"י כ-73 שנים. ציונו בשאול שבליטא.

אבינו: הגאון ר' נתן (כונה 'רבי נתן ראש הברזל'). שימש כרבבה של בני שטוט-שאקי, בולדיסלבוב וקהילות נוספות במשך ארבעים שנה). **אשתו:** מרתה רבקה (בת הגאון ר' מרדכי גימפל יפה). **רבי נתן. בנותיו:** ר' שמואל. נישאה לרב יעקב דב רפפורט רב בציילן וכפר סבא), מרתה יוכבד (נישאה לרב אשר ניסן ליטין, רב וראש ישיבה בשאולו. בהמשך שימש כאב"ד בברונקס, מראשי אגודות הרבניים בארא"ב), מרתה רחל (נישאה לרב מרדכי זק"ש). **ספריו:** זכר יהוסף. על ברכות וסדר מועד ונשים, שו"ת על אורח-חיים בש"ע, ביאור על חמץ מגילות, ביאור על הגادة של פסח. השאיר כתבי יד רבים, ביניהם: הගאות על תלמוד בבלי, ירושלמי, משנהות, הගאות וחידושים על היד החזקה' וספר המצאות לרמב"ם, חיבור על סוגיות וככל ה'ש"ס, חיבור על התנ"ר, ביאור על מורה נבוכים, הගאות על ספר חסידים', ביאורים והगאות על פיטוטים ועוד. הספרים וכתבי היד כוללים כארבעים ספרים בלבד שות' עצום ואלפי גליונות של חידושים תורה שנשרכו בשואלי ב-ט' באב ה'תר"ל.

יום אחד הגיעו לרביינו אחד משכניו בריצה. הוא סיפר כי אשתו חלהה ל"ע במחלת אنسה והרופאים לאחר בדיקה אמרו כי קיצה קרב ואין לרופאים אין שום יכולת להושיעה. רבינו ענה מיד ואמר: "מה? הם מייאשים? וכי הם נהיו בעלי-הבית החדשם על הח"ם?! תדע לך כי הם טועים! אשתק תחיה! ולא זו בלבד אלא היא תחיה עוד חמישים שנה!!!".

הגאון הרב שלום שבדרון המגיד הירושלמי העיד שהרב מרדכי גימפל ולוק סיפר לו, כי שהיה אמריקה הוא פגש באדם שנולד בליטא. הלה סיפר לו כי האישה שבירך אותה רבינו היא אימה.இயு פעם אחת חלהה מאוד. רצוא בניה להזמן רופא בבית. אולם היא אמרה בביטחון, בשמה ובידיעה כי עדין יש לה עוד שנתיים לחווית ואין כל צורך בהזמן רופא! לאחר שנתיים פגש שוב את האיש שאמר לו, כי ברכנתו של הרב התקיימה במלואה. בדיקת שנגמרו חמישים שנה, האישה נבירה היד חזקה' וספר המצאות לאיליה וצצאייה וסיפרה להם שוב את כל הסיפור ואמרה להם: "היום מלאו לי חמישים שנה בדיקות מאותיים בו רבינו הבטיח לי שאחיה עוד חמישים שנה!".

היא צייתה את צוואתה האחורה, בירכה את כולם ונפרדה מהם. לאחר מכן נכנסה למיטהה ומיד השיבה את נשמהה ליזכרה!
בימים ההם היה נהוג שמוכר ספרים היו סובבים בעיירות. הם היו נכensis לביהם"ד, פותחים שם את חבילות הספרים, מסדרים אותם על השולחן ליד כניסה בית-המדרשה ומוצאים שם את לקוחותיהם. רבינו פעם כשנכנס להתפלל מנוחה בבייהם"ד הוא ניגש לשולחן מוכר הספרים וראה ספר שענין אותו. רבינו עמד על מקומו הציצ בו כמה גיגים. לאחר מכן המוכר למחיר הספר והחזיר לו את הספר. וגם עשר קופיות שדרש המוכר בעדו. מוכר הספרים תמה על מעשה הרב ושאל: "מפני מה רבינו החזיר את הספר וגם שילם עבורו?". רבינו ענה לו: "עכברתי על הספר ואני יודע את כל מה שכותב בו. מעכשו אין לי יותר צורך בו, לכן אני חייב לשלם לך עבורה".

בבימיו נכנס באחת הפעמים להתפלל מנוחה בבית-המדרשה ולכך מוכר הספרים ספר מסוים. לאחר מספר דקות החזיר אותו. דבר זה הפנה את תשומת ליבם של המתפללים. נמצאו ביניהם סקרנים שהחילטו לבחון את רבינו ולהיווכח אם באמת הוא יודע את תוכנו של הספר. הם ניגשו למוכר הספרים, קנו את הספר ולמדו אותו במשך זמן רב עד שידעו את תוכנו בעל-פה. לאחר מכן הם נכנסו לריבינו ושוחחו עימו בעניין הנידון. תמייתם הייתה גדולה עד מאד כשנוכחו לראות שהרב יודע את תוכנו של הספר בעל-פה.

זקני הדור בשאול סיפורו: כשהיה רבוי יוסף זכריה מועמד לרבעות בשאולו הוא דרש בשבת בבית-המדרשה הגדול. כשללה על הבימה לדרוש, רבינו פנה לשמש וביקש ממנו שיביא לו גمرا" - לא משנה איזה מסכת". אחד מגודלי התורה בשם ר' שמואל הלמן עמד באותו הזמן על יד הבימה. כשההמשח הוציא מארון הספרים את מסכת פסחים להגישה לרביבנו, לפקח ר' שמואל הלמן את הגمرا מידי, דפסף ועשה קמט בדף כ"ט. הוא רצה שרבינו יגיד את חלוקה דרבנן בעניין כל אישורי שבתורה בין במנין בין שלא במנין בנטון טעם. המשמש הגיש את הגمرا לרביבנו וזה פתח בהלכה באותו עמוד, אבל בעניין אחר לגמרא. רבינו עמד על דברי התוספות אין פורץ את הקדושים' ודרש בהלכה באותו עמוד שלש שעות. כל שומעיו היו מרותקים לדבורי ולגאוניוטו.

הגאון רבי מאיר רוביינזון מרדושקביץ' סיפור שפעם את הגיע לשאולו ונכנס להקביל את פני רבינו. כשראה אותו הצדיק, החזיר לו שלום תפשו בדש בגדו ופתח את פי' בדבר תורה שארך כשלוש שעות רצופות!

**אנו מבקשים ממי שיש לו תמונות טובות יותר של הצדיקים או של הקברים או אם לא שמנו את תמונת הצדיק או הקבר ויש לו תמונה, אנא שלחו למייל
PnineZadikim@gmail.com**

למעוניינים לקבל את העloon ישירות למייל, יש לשלוח בקשהPnineZadikim@gmail.com****

**כל החומר נלקח
עלון 'פנוי עין-חמד' משנים עברו
לקבלת עלון פנוי עין-חמד,
יש לשלוח בקשה למייל:
PnineEH@gmail.com**

העלון מוקדש לרפואה והצלחת רחל ברכה בת פדילה דליה ה"ז ובני-ביתה
ולהצלחת כל עם ישראל ובתוכם יוסף ליאור בן דליה אפרת ומשפחתו
והצלחה בכל העוניינים וכן בחינוך הילדים